

AUKŠTAITIS

LS Utenos rajono tarybos leidinys. Lalkraštis ne tik aukštaičiams.

1993 m. balandžio 9 d. Nr. 4 (35)

Dail. V. PETRONIO pieš.

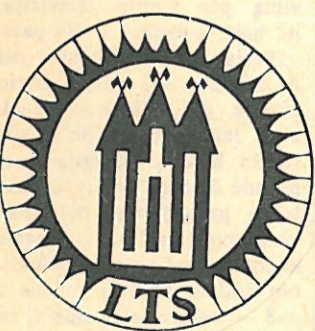
„Mūšis“ dėl bendrabučio

Bendrabutis — ilgiausiai išsilaikiusi socializmo citadelė. Ilgus metus bendrabučių gyventojai buvo „prirakinti“ prie savo įmonės. Negerbdami, nebrangindami šių laikinųjų namų, žmonės dešimtmečiais pragyvendavo laukdami eilės savo tikrojo būsto. Tačiau daugeliui šiandien sunkiausia susitaikyti su mintimi, kad bendrabutis taps nuolatiniais namais, jei nespėjai pasistatyti savo ar nesu-kei „valdiško“. Tokiomis sąlygomis, kaip gėna dalis šeimų, dabar, pavyzdžiui, valstybinės mechaninės gamyklos bendrabutyje (Smėlio 19) optimizmą galima prarasti galutinai, o ne puoselėti gražesnes viltis. Juk ne pilnu pajėgumu dirbant gamykla ir uždirba žmonės tik simboliškai: po 1–2 tūkstančius talonų. Tačiau užmokestis už bendrabutį — visai ne simbolinis. Priklausomai nuo šeimos narių skaičiaus, siekdavo ir 3, ir 5 tūkstančius (tiesa, kol patys, nebepajėgdami išsimokėti, atsiskakė dujininkų paslaugų). Tačiau dabar daugeliui vis tiek algos neužtenka išsimokėti už bendrabutį. Taip ir dirba žmonės skolon, vis didėjant darbo užmokesčio minusui. Tačiau tai tik viena reikalo pusė. Paskutinį gamyklos išėomis statomą namą, Basanavičiaus 103, teko pertvarkyti į kooperatyvą „Gintaras“, kuriam gamykla suteikė nemažai lengvatų. Laimingųjų, „Gintare“ ga-

vusių butus bendrabutiečių kambarius VMG profsąjungos pirmininkas Jankauskas ir vadovybė iš karto išskirstė darbuotojams, turintiems dideles šeimas ir nekantriai laukiantiems nors šiek tiek tokių butų sąlygų pagerinimo. Į naujus butus dar praėjusį rudenį susikraustė dauguma kooperatyvo narių, nors, pasirodo, namas iki šiol nepriduotas, kol tęsiasi kooperatyvo narių ir „Utestos“ (buv. VSO) vadovybės ginčas. Kooperatyvo pirmininkas E. Prakapavičius aiškino, kad statybininkams užtesus statybos terminus, gerokai padidėjo namo kaina, bet niekas netrukdė susikraustyti į naują namą neturintiems orderių. Apsimėtant, kad dar lyg ir nėra kur gyventi, kai kuriems kooperatyvo nariams atsirado pagundų kaip nors išlaikyti ir tuos bendrabučius, kuriuose iki šiol gyveno. (Kaip greitai užmiršo bendrabutiečių, ilgus metus buvusių kaimynų ir bendradarbių, padėti!). Net ir gavusieji didelius butus Sliziai, Baltuškos, Kareckai, Panavai ir kiti — kai kas net teismais ir fiktyviomis skrybomis „įsikibo“ į bendrabutį.

„Jei teismai turėtų detektorius moralei matuoti, gal galėtų ir kitaip kai ką spręsti“, — apgailėstauja teisėjai.

E. FEDARAVIČIENĖ

Šis tas apie tautininkus

Greitai ateis penkiasdešimtas ir, tikiu, netrukus — šimtas LTS narys Utenos rajone. Džiugu, kad mūsų skyrių įsijungia jauni, pareigingi, darbštūs žmonės, kurių neatbaido nesėkmės rinkimuose. Anaiptol — šie patriotai mato prasmę veikti drauge ir stiprinti Lietuvos nepriklausomybės pozicijas, ypač, kai jai iškyla pavojai.

Dabartinių lietuvių tautininkų amžiaus vidurkis Utenos skyriuje — 42 me-

ta. Išsilavinimas: su spec. viduriniu ir aukštesniu mokslu yra 73 proc. narių, o aukštųjų mokyklų diplomus turi 50 proc. mūsų rajono tautininkų. Iš jų 3 kolektyvų vadovai. Vyrų ir moterų po lygiai. Tautininkai — įvairiausių Lietuvos ūkio sričių darbuotojai: medikai, mokytojai, energetikai, kultūros darbuotojai ir kt.

A. STANKONIENĖ
LTS Utenos skyriaus sekretorė

Privatizavimas turi tęstis

Pastaruoju metu pasigirdo kai kurios nepasitenkinimo gaidelės rajono privatizavimo komisijos adresu. Šie teiginiai ne šiaip sau išmesti klaidinti visuomenę, bet labai apgalvoti veiksmai. Tai dalinai daroma ryšium su tuo, kad pateisinus aukštųjų instancijų priimtus sprendimus sustabdyti privatizavimą. Tai lyg širma pridengti savo veiksmus. Kokį neigiamą poveikį įmonių privatizavimo sustabdymas padarė Respublikos ekonomikai, aiškinti nereikia. O tokie teiginiai, kad nereikėjo privatizuoti vienokio ar kitokio objekto, yra nepagrįsti. Nors privatizavimo komisija, kartu su privatizavimo tarnyba sudaro ir suderina su centrine privatizavimo komisija, o vėliau komisija tvirtina vietiniam ūkiui priskirtų objektų privatizavimo programas, bet jos suda-

romos remiantis žemesnių grandžių pageidavimu (įmonių, įstaigų, organizacijų) ir suderinama su rajono savivaldybe ir turint iš jos šiam klausimui pritarimą. Todėl visos kalbos apie privatizavimo vykdymą iš viršaus yra nepagrįstos ir neteisingos. Kitas klausimas, kam patenka privatizuotas objektas, kaip laikomasi jo darbų tęstinumo? Galimas daiktas, kad šiuo klausimu kontrolė turėtų būti žymiai didesnė ir efektyvesnė.

Labai dažnai šiandien teigiama, kad reforma sugriovė žemės ūkį. Sakyčiau, kad reforma sugriovė, ne žemės ūkį, o sugriovė baudžiamą žemės ūkyje. Reikia tik sveikinti, kad, pagaliau, atsirado tikras žemės ūkio šeiminkas — ūkininkas. Tik reikia jam suteikti reikiamą paramą.

Rajono gamybinės valdybos specialistų teigimu, dėl žemės reformos praėjusiais metais rajone žemės ūkio produkcijos sumažėjo 10–15 proc., dėl sausros 50 proc., 0,35 proc. sudaro organizaciniai nesklaidumai. Teigiama, kad išvogtas žemės ūkio turas. Tuomet kyla klausimas. Kas gi išvogė? Ar atvyko iš Vilniaus, Kauno ir kitų miestų vagys? Visiems aišku, kad ne... Tai atliko vietoje gyvenantys žmonės, kurių pavardės žinomos ir aiškios. Gaila tik, kad iki šio laiko nė vienas iš jų nepatrauktas baudžiamojon atsakomybėn. Daug laiko komisija sugaišta, nagrinėdama įstaigų, organizacijų, bendrovių ir pavienių asmenų skundus dėl privatizavimo tvarkos pažeidimų. Posėdžiai vyksta reguliariai kiekvieną antradienį. Medžiaga tikrinama labai kruopščiai ir sprendimai priimami pasvertai, kolegialiai.

Privatizavimas turi tęstis.

L. MUSNICKAS

Apie prekybą ir kitką

Daugiau kaip treji metai, kai džiaugiamės minties, žodžio, spaudos laisve, turėtume ir mąstyti, elgtis, dirbti naujai. O kaip yra? Norėtumėte pasidalyti mintimis su skaitytojais, padiskutuoti viena iš aktualiausių šio laikotarpio problemų — prekybą, 6 mėn. stebiu pardavėjų elgesį pirkėjų atžvilgiu įvairiose valstybinėse ir privačiose parduotuvėse. Negaliu atsistebėti jų „apsukrumu“, nes kuo daugiau brangsta maisto prekės, tuo daugiau galimybių iš pirkėjų paimti papildomų pajamų. Pensininkas drebančiomis rankomis duoda talonus už prekes, bet pardavėjai nesudreba širdis ir paima daugiau, negu tos prekės kainuoja, nes puikiai supranta, kad pirkėjai nespėja susiorientuoti nuolat keičiantis maisto produktų kainoms. Jei prašai atsverti pusę kilogramo, būtinai atsvers daugiau arba kiek mažiau, bet jokių būdų — ne tiksliai, kiek pageidauji. Svarstyklių rodyklė nespėja sustoti ties kuriuo nors skaičiumi, o pardavėja skuba nuimti prekę.

Kreipiuosi į daugelio pardavėjų sąžinę: neparduokite jos, neskriauskite žmonių, nes jiems sunkiai sekasi uždirbti tuos varganus vis nuvertėjančius talonus.

Zmogui pats brangiausias turtas sveikata, garbė, teisingumas, sąžinė, tai ir neprekiuokime šiomis vertybėmis.

Kodėl tik vienoje „Krašūonos“ firminėje parduotuvėje tėra automatinės svarstyklės? Būtų geriau pirkėjams ir lengviau pardavėjoms. Kodėl taip bijome įsisavinti naujovių rajonuose, kai tuo tarpu miestuose jau seniai maisto produktai sveriami automatinėmis svarstyklėmis? Gal rajono, prekybininkai turi savų išskaičiavimų?..

Kas gali sudrausminti prekybininkus? Higienos centras taip pat, matyt, „užsnūdo“. Jų tiesioginė pareiga nuolat stebėti, kaip parduotuvėse laikomi maisto produktai, kokia jų kokybė ir realizacijos terminai? Ypač tas labai aktualu privačiuose kioskuose, nes ten maisto produktai laikomi kartu su kosmetikos prekėmis, rūkalais. Pasigendame straipsnių laikraštyje šiais klausimais, tarsi būtų viskas gerai.

Laikas visiems atsibusti ir dorai atlikti savo pareigas.

E. MUSNICKIENĖ
Miesto tarybos deputatė

Ar galima įsikelti į svetimą butą? Utenoje — taip!

Redakcijai parašė uteniškė Apolonija Puodžiukienė.

„1992 m. rugsėjo 22 d. vakare, apie 20 val. 30 min. į mano dukros butą be jokio įspėjimo su durimis įvirsto keturi policininkai (Akavitas, Ciužas, Aniuškštis ir Greibus), dvi teismo vykdytojos — L. Urbonienė ir R. Kaulinienė ir buto nuomininkas S. Pretkus. Įgriuvę į butą neleido nei prieš duris, nei prie telefono, kad nepašaukčiau kaimynų. Policininkai laužė man už nugaros rankas, o teismo vykdytojos rėkė: „Tik nepaleiskit Puodžiukienės! Puodžiukienė, nesidraskyk, vis tiek nepabėgsi“. Kai jau buvau partrenkta ant grindų, į butą buvo įleista grįžusi iš bažnyčios mano dukterė... Kai

man pasidarė bloga ir dukra suskato kviešti gydytojus (aš nesenai po infarkto), Akavitas ranka trenkė per telefoną. Dukra vis dėlto pakvietė gydytoją. Pasitikiu jų dukrai keturi policininkai (Akavitas, Ciužas, Aniuškštis ir Greibus), dvi teismo vykdytojos — L. Urbonienė ir R. Kaulinienė ir buto nuomininkas S. Pretkus. Įgriuvę į butą neleido nei prieš duris, nei prie telefono, kad nepašaukčiau kaimynų. Policininkai laužė man už nugaros rankas, o teismo vykdytojos rėkė: „Tik nepaleiskit Puodžiukienės! Puodžiukienė, nesidraskyk, vis tiek nepabėgsi“. Kai jau buvau partrenkta ant grindų, į butą buvo įleista grįžusi iš bažnyčios mano dukterė... Kai

Atėjus medikei, durys buvo atlapotos, sulaukytas pro šalį ejęs Burokas ir greitosios pagalbos vairotojas Steponavičius, kad tie pasirašytų aktą, pagal kurį įkeldinamas S. Pretkus...“

Šioje vietoje laišką nutraukiam. Jeigu viskas, ką rašo laiško autorė, yra tiesa, Utenoje klesti savivalė. Deja, aiškinantis kone su visais

šame konflikte dalyvaujančiais žmonėmis, objektyvų vaizdą išryškinti pasirodė labai nelengva...

...Milda ir Stasys Pretkai kartu išgyveno apie 16 metų. Vaikų neturėjo. Kooperatinį butą dar prieš santuoką pasistatydino Milda. Pretkai išsiskyrė 1989 metais. Pasak Mildos motinos Apolonijos Puodžiukienės, S. Pretkus nuo to laiko gyveno ir gyvena dabar kaime pas savo motiną. Teismas, nagrinėjęs Pretkų skrybų bylą, buto nepadalijo, tik vyrui priteisė garažą ir automobilį.

A. Puodžiukienės teigimu, jos buvęs žentas turėjo buto raktą ir nekludomai galėjo įeiti į savo kambarį. 1990 m. (Nufelta į 2 psl.)

Trumpai — drūtai

PASLAUGA

Prezidento rinkimų įstatyme aiškiai pasakyta: „balsuojantis asmuo, esant reikalui, gali pasinaudoti asmens, kuriuo pasitiki, pagalba, (išskyrus pašto, gydymo bei globos įstaigos darbuotojus, rinkimų stebėtojus)“.

Leonora Kvyklytė iš Andreikėnų akla, bet tą kaimą aparnaujanti kilnojamojo ryšių skyriaus paštininkė D. Penkevičiūtė neleido rinkėjai pasinaudoti giminaite, su kuria kartu gyvena, pagalba, o pati laiškininkė pažymėjo Lazoraičio(?) pavardę.

Si invalidė ir iki šiol nežino, už ką atiduotas jos balsas. **APRIBOJIMAI LIETUVIAMS AR?..**

Tautininkai pasisako už tai, kad į Lietuvą be apribojimų galėtų sugrįžti mūsų tautiečiai iš viso pasaulio. Vyriausybės posėdyje nustatyta imigravimo į Lietuvą kvota: 1993 m. galės imigruoti 3750 žmonių. Tik neaišku, ar sulauksime naujų kolonistų, ar bus kokie atrankos kriterijai.

PERIMAMUMAS

Kultūros, mokslo ir švietimo komiteto pirmininkas Br. Genzelis važinėja po Lietuvą susitikinėdamas su kultūros ir švietimo atstovais ir stengiasi „depolitizuoti“ mokslą, t. y. iš mokyklos galutinai išguiti patriotizmą ir tautiškumą tam, kad beveidė ir bespalvė mokyklą prirėikus galėtų „nudažyti“ norima spalva.

[domiausia, kad prof. Genzelius lankantis Sudeikiuose, o prieš tai Č. Jursėnui — Utenoje, į susirinkusiųjų klausimus vietoj svečių pasiūvė atsakinėti buvęs Utenos rajono SSKP sekretorius Vytautas Tvarijonas.

RTV — VIENA NUOMONĖ!

„Kol aš būsiu Radijo ir Televizijos vadovas, opozicija savo laidos neturės“, — pasakė Laimonas Tapinas.

VIENI GINA, KITI ŠVAISTO

„Megztosios beretės“ — (taip JIE vadina Lietuvos laisvės gynėjus) — Nepriklausomybę išsaugojo. Mes bijome, kad „puflieji kailiukai“ gali greitai ją prarasti: labai jau nuolankūs ir minkšti jie stipriesiems kalmynams. **PAGAL RANGĄ IR...**

1992 m. spalio mėnesį, kai visi kentėme šaltį dėl energijos išteklių stokos, energetikos sferos vadovybė, pradedant ministru L. Ašmantu, baigiant Utenos elektros tinklų direktorių taryba — visi pasipelnė: ministro algos siekė 54 tūkst. talonų, ministro pavaduotojo Tamošiuo 52 tūkst. talonų, kitų Energetikos ministerijos pareigūnų — nuo 36 iki 42 tūkst. talonų. Remiantis Utenos apygardos valstybės kontrolierių duomenimis, regioninės veiksmės energetikos vadų algos vidurkis Utenoje buvo tik... apie 30 tūkst. talonų.

ET darbuotojų vidutinis atlyginimas nuo 7430 fl. 1992 m. birželio mėnesį šoktelėjo iki 14 tūkst. talonų rugsėjo mėn. ir t. t.

„Tuo metu, kai mums svarbiau buvo G. Vagnoriaus pražangos, išsaugojome V. Baldišių poste, o dabar jau galima su juo susitarkyti“, — tapęs I. e. Seimo pirmininku, pareiškė Č. Jursėnas. Kaip matome, L. Ašmantą irgi valdančioji partija „išspjovė“, kai „mauras“ atliko savo darbą.

MĖSA — SANDRAUGAI?

Akcinės bendrovės „Mėsa“ produkcija, matyt, ir dabar skirta daugiau Rusijos ir „nepriklausomų“ valstybių Sandraugos vartotojams, negu lietuviams, nes ant fasuotų gaminių (kauliukai, paštetas ir kt.) „puikuojasi“ tik rusiškos etiketės.

STATISTIKA LIUDINA

Utenos rajone — natūralus senėjimas, nes iki 16 m. vaikai nesudaro 1/4 gyventojų. Gimstamumas sumažėjo iki 14,4 naujagimių dešimčiai tūkst. žmonių, o mirtingumas padidėjo, ypač nuo tuberkuliozės. Todėl dabar natūralus gyventojų prieaugis pats žemiausias per pastaruosius 15—20 metų.

Kiekvienam šimtui gimusių kūdikių tenka 75,1 neštomų nutraukimų. Trečdalis porų išsiskiria...

Ar galima įsikelti į svetimą butą? Utenoje — taip!

(Atkelta iš 1 psl.)

gruodžio mėnesį, kai M. Puodžiukaitė gulėjo ligoninėje, įvykusio barmio metų S. Pretkus smarkiai pastūmęs S. Puodžiukienę, ir ši nugriuvusi nuo laiptų. Rajono prokuratūra baudžiamąją bylą kelti atsisakė. Bet konfliktas nėra plėstis...

Ir štai 1992 m. kovo 14 d. Anykščių rajono apylinkės teismas priėmė sprendimą įkeldinti ieškovą S. Pretkų į butą, esantį Utenoje, Aušros 75—6. A. Puodžiukienės aprašyti įvykiai rugsėjo 22 d. klostėsi vykdam būtent šį teismo sprendimą.

1992 m. spalio 27 d. „Iš-keldinimo iš buto akte“ rašoma: „(...) Puodžiukaitę Emiliją-Mildą ir Puodžiukienę

Apoloniją su visa manta iš-keldinti iš ieškoviui priklausančio asmeninės nuosavybės teisės kambario (...), perkeliant į tame pačiame bute esantį kambarį“.

Rajono prokuratūra, aišku, nekėlė policininkams baudžiamosios bylos už pareiginių įgaliojimų perviršijimą (178 str.), bet pasielgė priešingai — spalio 18 d. iškėlė moteriai bylą pagal BK 202 1 str. (policijos pareigūnų, vykdančių tarnybines pareigas, įžeidimas).

Rajono prokuratūros tardytoja, primygtinai prašiusi jos pavardės laikraestyje neminėti, tvirtino, jog policininkams nesą dėl ko kelti baudžiamąją bylą. Savo teis-

„Duonos! Teisingumo!...“ — tai Lietuvos Darbininkų sąjungos organizuoto piketo pagrindiniai šūkiai, bet, šiukštu — jokių politinių reikalavimų.

„Aukštaičio“ fotoreportažas

Ne taip seniai darbininkija balsavo už benzina, už šlapia dešra, o dabar pamatė, kad valdžia, kurią išrinko, baigia ir duoną kasdieninę atimti. Tačiau ekonominiai re-

ikalavimai negali būti realia-mai gyvenime atsielti nuo poli-tinių, tad ir šis mitingas — jau šoks toks pasiražymas po gilaus įmiglio... **G. TUMONIO nuotr.**

Vandens stiklinė

Prisiminkim, kaip S. Lorzaitis pasakė: „Valanda brangi, per valandą pasaulis nueina labai toli“. Net baisu pagalvoti, kad mes tiek metų eįjome ne kartu su pasauliu, nepažįstame jo dabar visai, ir, kas baisiausia, nenorime jo pažinti. Skaudžiausiai nesup-rasta tų, kurie eį nepriklausomybės priešaky, kad vis tik pas mus daugiau „beržų be šaknų“, liaudies (belieka pridurti tarybinės), o ne tautos.

Kad mes nesugebėjome atsi-gręžti į save, savikritiškai ir nuoširdžiai įvertinti savo sugebėjimų, kad nors ir labai sunku, bet nešti savo šapelį vardan amžinos ver-tybės — laisvės, Dievo paži-nimo. Ir pradėjome šauktis „buvusiųjų“ pagalbos ir, pla-čiai atvėrę akis, net nesusi-gėdę tvirtinom: „Tada buvo geriau“. Ir kaip paaikškinti žmonėms, kad dėsningai, pa-mažu, visą pusę amžiaus eįjome prie materializmo ir dva-sinio skurdo, kuris dabar visu ūgiu atsistojo prieš mus.

Štai išdainuota, išmelsta, išstovėta už rankų susiėmus taiki Kovo 11-oji. Beliko kaip tom skruzdėlytėm po šapelį

statyti savo skruzdėlyną ir laukti vienaip ar kitaip nusi-kaltusių Lietuvai, kolabora-vusių su okupacine valdžia atgailos. Tik šis galingas ginklas, kuris sunaikina blo-gį. Berods, atleidimas buvo, o atgaila? Ne „raganų me-džioklė“ ir priešų ieškojimas, o natūralus, kiekvienam žmo-gui reikalingas, teisingumas, įstatymo supratimas, kurio iki šiol mes visiškai nepažinojo-mel Nesupratome, kaip mes lygūs prieš mirtį, taip mes visi lygūs prieš įstatymą, dieviškąjį ir žmogiškąjį. O dabar nė kiek neraudami dėl to, kad nė mažiausia akmenėlio neužrėto ant Nepriklausomybės aukuro, tepa savo liū-no spalva tuos, kurie buvo priešaky.

Prisimenu pasaką „Dangus griūva“. Lapui nukritus kat-tinui ant uodegos, lėkė ir šaukė visiems, kad dangus griūva. Taip ir pas mus buvę valdininkai. Kėdžių griuvimą priėmė už „Lietuvos griovi-mą“. Ir pradėjo rėkti „Griauna Lietuvą“! Apkurę žmoge-liai ir patikėjo, ir iš tiesų pradėjo patys griauti, pritari-dami „buvusiems“ — jei aš

ne kėdėje, tai po manęs nors ir tvanas.

Daugeliui dabar atrodo, kad trispalvė lyg ir ne mūsų, ir žalias lietuviškas pasas ir piliečio pažymėjimas — lyg ir ne šio krašto piliečio. Nusivylimas, apatija...

Visų geros valios žmonių rūpestis ir dosnumas, pasiau-kojimas ir kietas darbas tepagreitina pranašo Izaiojo pranašystės išsipildymą: „Dy-kynėje sunksis vanduo, ims tmyuose upės tekėti, išdeges smėlynas pavirs tvenkiniais, išdžiūvusi žemė — vandens šaltiniai“.

Sv. Mišių už Lietuvą metu greta manęs klūpo maža mergytė kartu su jauna savo mama. Ji kažkodėl atsirėmė į mane, ir aš pajutau jos mažo kūnelio šilumą. Mergytė pakėlė į mane savo mėlynas, kaip dangaus lopinėlis, akis ir — nusišypsojo. Aš jai irgi nusišypsojavau. Tebūnie šis lopinėlis — vandens stiklinė kelionėje per dykumą. Tebūnie visiems vandens stiklinė močiutės ašara, atšildanti įsalusią žemę, tremtinio daina, duonos riekelė, sava iš niekur neatsivežta, niekieno neduota ir savoj žemėj užauginta. Tegul...

Veronika KINDURIENĖ
Utenos VI vidurinės mokyklos mokytoja

baudžiamąją bylą dėl A. Puodžiukienės sužalojimo 1990 m. dokumentais. „Kūno sužalojimas — pakaušio ir dešinio žasto kraujosruvos, dešinio spindulinio kaulo lūžimas, padarytas Puodžiukienei Apolonijai buku kietu daiktu suduodant ar atsitrengiant (apysunkis kūno sužalojimas)“, — rašoma teismo medicinos ekspertizės 1990 12 18 akte Nr. 420. 1991 01 08 rajono vyriausiojo prokuroro padėjėjas G. Stasevičius atsisako kelti baudžiamąją bylą „kaip nesant veiksmuose nusikaltimo sudėties“.

Bet grįžkime prie svarbiausios šio konflikto priežasties — buto Aušros gatvėje. 1991 03 15 M. Puodžiukaitė jį privatizavo. Byloje yra „Berželio“ gyvenamųjų namų kooperatyvo pirmininko A. Zilėno pasirašyta pažyma, kad M.

Puodžiukaitė už butą viską sumokėjo. S. Pretkaus pavadė aptikti nepavyko.

Neaišku kokiu būdu (bet prokuratūra išsiaiškinti gal- lėtų) 1992 02 28 S. Pretkui privatizavimo dokumentai taip pat buvo išduoti. Jis taip pat įsigijo ir antrą namų knygą.

Primename: 1992 03 14, t. y. praėjus metams po buto privatizavimo, Anykščių rajono apylinkės teismas pri- ima sprendimą į privatų butą įkeldinti pašalinį žmogų. Po- licija, žinoma, padeda antsto- liams vykdyti šį sprendimą.

Paprastam žmogui surasti teisybę, kai tavo skriaudžia prokuratūra ir teismai, oi, kaip nelengva...

Gintautas STALNIONIS

Iš laikraščio „Sargyba“
1993 02 4—10

AUTORIŲ NUOMONĖ NEBUTINAI SUTAMPA SU REDKOLEGIJOS NUOMONE
Kaina sutartinė

Spaudė Utenos spaustuvė, Kauno g. 33. Užsak. Nr. 764. Tiražas 1000 egz. SL Nr. 491.

„Aukštaitis“ is published in the Lithuanian language by the Sąjūdis Utena Council.

Šį numerį redagavo A. PIMPE.
REDKOLEGIJA: A. AGLINSKIENĖ, E. FEDARAČIČIENĖ, B. JUODZEVIČIUS, V. PETRONIS.

Redakcijos adresas: Utena, Maironio 8, II a., telef. 50902.

Krikščionių demokratų nuomonė

Krikščionių demokratų partijos Utenos skyriaus valdyba, dalyvaujant klebonui P. Adomoniui, apsvartė A. Redeko straipsnį „Deputatai pinigų skaičiuoja“, išspausdintą „Aukštaitėje“. Iš šios publikacijos galima spręsti, kad nepritariama Dovo Apvaizdos bažnyčios šaltybai. Kadangi „Aukštaitė“ leidžia Sąjūdžio rajono taryba, kurioje yra ir krikščionių demokratų atstovai, valdyba nusprendė visiškai atsiriboti nuo minėto straipsnio. Leidėjams derėtų atidžiau ruošti medžiagą spaudai, supažindinti su ja visus redkolegijos narius, o esant nuomonių skirtumui — tartis su Sąjūdžio taryba. **A. MISKINIS**

Pritariu

Šių metų sausio 29 dienos „Aukštaitė“ numeryje buvo išspausdintas rajono tarybos deputato A. Redeko straipsnis „Deputatai pinigų skaičiuoja“, kuriame buvo rašoma apie praėjusių metų rajone sesijoje svarstomą klausimą dėl 2 mln. talonų skyrimo Utenos Dievo Apvaizdos bažnyčiai.

Mano supratimu, A. Redekas labai aiškiai, kultūringai išdėstė, kodėl buvo susilaikyta skirti šią sumą.

Straipsnis nėra nukreiptas nei prieš Bažnyčią, nei prieš tikėjimą, bet tik prieš kai kuriuos neaiškumus. Be to, autorius kvietė diskutuoti šia tema.

Aš, kaip ir daugelis Dievo Apvaizdos bažnyčios parapiliečių, manau, kad tikrai tokiu sunkiu metu nereikėjo statyti klebonijos — laikinosios bažnyčios, o iš karto pradėti pačios bažnyčios statybą.

Aš pritariu gerb. A. Redeko išdėstytoms mintims.

V. BRAUKK-

Dėl neaiškumų

Išpildome p. Audronio Silinsko pageidavimą: „Šių metų vasario mėn. 26 d. mūsų laikraštyje (Nr. 3(34) buvo išspausdinta klaidinga in-

formacija, pavadinama „Anti-reklama“. Atsiprašome Tele-

vizijos ir radijo (? red.) stu- dijos redaktoriaus A. Silin-ko dėl straipsnyje paskelbtų faktų iškraipymo („A. Silinsko žodžiai“) ir apgaile- taujame, kad negalime pa- neigti, jog vietinės televi- zijos redaktorius gavo 66 tūkstančių talonų už S. Lorzai- čio videofilmo pademonstra- vimą per vietinę televiziją, jo, beje, neneigia ir jis pats.

Tačiau, kilus ginčui dėl A. Silinsko šių metų vasario 10—12 d. d. vietinės televi- zijos laidos „kokteilio“, laik- raščio leidėjų kolegija nus- prendė šį žodį paneigti. Kok- teiliu pavadiname dėl spal- vingumo (angl. — gaidžio uodega), kad pagal tarptauti- nių žodžių žodyną reiškia 2 —3 — komponentų mišinį su prieskoniais. Atsiprašome už nelietuviškos kilmės žodį, tad pavadinkime lietuviškai — mišraine arba šiupiniu.

„Aukštaitė“ leidėja